

ПРЕДГОВОР

Аутор генерал Манојло Миловановић се прихватио великог изазова у временима данашњих невремена да без претензије на потпуност и свеобухватност писано проговори о **Истинама и заблудама о рату у БиХ (1992-1995.)**. године.

За своје основне задатке он је поставио изучити: почетак оружаних акција у Босни и Херцеговини, циљеве рата народа у Босни и Херцеговини, националне армије у Босни и Херцеговини, страдања цивилног становништва у Босни и Херцеговини, међународно-правне аспекте рата у Босни и Херцеговини, тероризам у Босни и Херцеговини у току и после рата (општи погледи на дјеловање исламских терориста у Босни и Херцеговини, појмови терора, тероризма и цихада, улога вјере у пракси светог рата и могућност борбе против тероризма, свети ратници у Босни и Херцеговини, те положај Републике Српске у борби против савременог тероризма).

Може се претпоставити да је мотивација за писање ове књиге, између осталог, била и у оној познатој поруци довољно сам ваш да могу да вам кажем истину. Не тражећи ни славу ни хвалу, аутор тражи само истину и то о онима који истину даде на начин који је невидљив за обичне људске очи. Може се рећи да се кроз ову књигу тражи истина о онима који живе од лажи. Сновати црне мисли у свијести а од њих правити невиност, ... прибављати свом тајном злочину у БиХ пристојну

спољашњост, своју наказност протурати као љепоту, од неваљалства градити своје савршенство, нека су од филозофских погледа узрока, циљева, карактеристика и посљедица рата у БиХ у периоду 1992-1995. године.

Снажни духови, попут аутора, које живот још није поразио, који су изабрали да буду помагачи истини, и који мисле на оно што огромна већина заборавља, упозоравају: Кад особа полуди или просто оболи, те се понаша на шизоидан начин (а таквих је у минулом рату у БиХ било много), ми кажемо да је изгубила везу са мозгом. Кад се велика група људи понаша на исти начин према нама, ми кажемо да они чине посебну културу. А њихово лудило (лудило рата у БиХ) зовемо њиховом културом. Извршено је и физичко и духовно насиље над народима у БиХ. Озљеде душе дубље су од повреде тијела. Аутор није узео лично увјерење за научну истину, већ је као активни учесник рата научну истину, дакле објективност усвојио као лично увјерење. А сада када се суочавамо са истином да је злочин, злочин прећутати, можемо послати поруку да је дошао тренутак за лов..., не додуше, за дивљи лов, већ за питом..., притајен лов..., за лов на оне који (не) сагињу душу.

*др Душко Вејновић,
професор социологије и дефендологије и
предсједник невладине организације Удружење
дефендолога Републике Српске, Бања Лука*